

Arrest

nr. 206 303 van 29 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 februari 2018 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1973.

De eerste verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 12 november 2015 en dient op 24 november 2015 een asielaanvraag in.

Op 17 maart 2017 en 22 augustus 2017 wordt de eerste verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 22 december 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en 42 jaar oud te zijn in 2017. U bent geboren in het dorp Qole Mohammad Hayat in het district Hisa-l-Awal Bihsud in de provincie Maidan Wardak. U bent Hazara van etnische origine en hangt het sjiiitische geloof aan.

Toen u veertien jaar oud was, besloot u om zich aan te sluiten bij de Harakat Islami partij om te strijden tegen de communistische overheid. Uw drie neven van vaderszijde hebben toen een commandant van de rivaliserende politieke fractie Nasr van de partij Hezbe Wahdat vermoord. U kwam hierdoor ook op een arrestatielijst te staan waarop u in 1372 (Afghaanse kalender, 1993) besloot om Afghanistan te verlaten. U vestigde zich daarna in Iran waar u de alias Ehsan Nabizada aannam omwille van uw problemen in Afghanistan. Na een verblijf van zesentwintig jaar in Iran besloot u samen met uw vrouw A. S. (...) (o.v. (...)) en haar nicht F. B. (...) (o.v. (...)) Iran te verlaten. Na een reis van een maand kwam u op twaalf november 2015 aan in België en vroeg u op 24 november 2015 asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de partij Hezbe Wahdat en door Balech, een voormalige commandant van de groepering Nasr.

Als document om uw vluchtrelaas te staven legt u een lidkaart van de politieke partij Harakat Islami neer. Als documenten om uw lang verblijf in Iran te staven legt u samen met uw echtgenote een werkvergunning, een tijdelijke werkvergunning, twee bankkaarten uit Iran, een certificaat van de werkgever, betaaldocumenten voor de verlenging van uw verblijfskaart, drie tijdelijke verblijfskaarten, een huurcontract, het aanvraagformulier voor de verblijfskaart van uw dochter, verschillende gerechtsdocumenten in verband met uw problemen in Iran en twee krantenartikels over de moord op de ouders van F. (...) neer.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden vervolgd door leden van de Hezbe Wahdat-partij (CGVS1 p.13,22 d.d. 17 maart 2017; CGVS2 p.5 d.d. 22 augustus 2017). U bent er echter niet in geslaagd uw vrees als geloofwaardig voor te stellen bij een terugkeer naar Afghanistan.

U verklaart Afghanistan te hebben ontvlucht omdat uw neven van vaderszijde als leden van Harakat Islami, een commandant van de rivaliserende politieke groepering Nasr zouden gedood hebben. Hierdoor kwam u op een lijst te staan van mensen die gearresteerd moesten worden. De groepering Nasr maakt deel uit van de grote politieke partij Hezbe Wahdat (CGVS1 p.13). Geconfronteerd met een eventuele terugkeer naar Afghanistan stelt u niet terug te kunnen keren omdat de Hezbe Wahdat-partij momenteel veel macht heeft in Afghanistan (CGVS1 p.22). U vreest dat zij u opnieuw zullen vervolgen omwille van de moord op de commandant van de Nasr fractie binnen Hezbe Wahdat (CGVS1 p.13,22; CGVS2 p.5).

Vooreerst moet er vastgesteld worden dat u niet aannemelijk maakt dat u persoonlijk met het overlijden van een commandant van Nasr geassocieerd werd. U stelt dat in de periode van 1362 tot 1364 volgens de Afghaanse kalender (ofte 1983 tot 1986 volgens de westerse kalender) drie neven van u een commandant van de Nasr partij doodden (CGVS1 p.13; CGVS2 p.4). Op dat moment was u slechts tien tot twaalf jaar oud, zo zegt u (CGVS2 p.4). De commandant werd gedood maar u was er zelf niet bij (CGVS1 p.13). U hebt wel voor de partij gevochten aan het front, maar nooit heeft u zelfs iemand gedood (CGVS1 p.14). Uw drie neven werden omwille van de moord gearresteerd en u stond ook op een arrestatielijst, dat was de reden waarom u zo'n 24 tot 25 jaar geleden Afghanistan hebt verlaten (CGVS1 p.13). U verliet Afghanistan op de leeftijd van zeventien à achttien jaar (CGVS1 p.4).

Dat u ervan beschuldigd wordt deel te hebben gehad aan de moord op de commandant is niet alleen twijfelachtig door uw jeugdige leeftijd, maar ook door hoe u de acties van Hezbe Wahdat aan uw adres en de gevolgen daarvan beschrijft.

U slaagt er immers niet in te verduidelijken waarom men een tien- à twaalfjarige jongen, die niet op de plaats van de moord aanwezig of er op enige andere wijze bij betrokken was, zou beschuldigen van moord (CGVS1 p.13; CGVS2 p.4). Waarom men dan precies u beschuldigde van betrokkenheid, verklaart u door te zeggen dat het uw neven waren en dat u vaak met hen optrok (CGVS2 p.4). Deze redenering kan weinig klaarheid scheppen over waarom u als tien- tot twaalfjarige zou vervolgd zijn voor een moord waar u helemaal niet bij betrokken was. De idee dat men u zocht louter en alleen omdat u familie was van uw drie neven stukt met de vaststelling dat uw oudere broer niet beschuldigd werd en blijkbaar nog steeds zonder problemen in Afghanistan woont (DVZ punt 17 p.7; CGVS2 p.7,9). Het is vreemd dat bijvoorbeeld uw oudere broer geen problemen kende en u wel ondanks dat jullie dezelfde familiebanden hebben. Bij uitbreiding blijkt zelfs heel uw familie, die in Afghanistan bleef, geen problemen te hebben gekend nadat u naar Iran trok (CGVS2 p.5). Tegelijkertijd geeft u aan dat ze u eveneens wilden doden omdat ze schrik hadden dat u wraak zou nemen (CGVS2 p.6). Waarom ze specifiek u, een minderjarige die destijds al drie jaar niet actief was voor Harakat Islami, zouden vrezen en niet uw andere volwassen familieleden kan u weerom niet verduidelijken (CGVS2 p.5,6). Dat u niet kan verklaren waarom ze specifiek u ondanks uw leeftijd en uw gebrek aan betrokkenheid viseerden en dertig jaar later nog steeds viseren ondermijnt aanzienlijk de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gevraagd naar de concrete gevolgen voor u nadat de commandant werd vermoord, haalt u aan dat u van een dak werd geslagen door mensen van de Nasr-partij. Het resultaat was dat u uw been brak (CGVS2 p.4-5). U was toen zestien à zeventien jaar oud (CGVS2 p.5). U kon nadien gedurende drie maanden herstellen in uw eigen dorp tot uw been genezen was, zo zegt u zelf (CGVS2 p.6). Het mag verbazen dat uw vervolgers u pas zoveel jaren later aanpakten. U vertelt immers dat u zo goed als steeds in uw dorp in Behsud woonde en dat Wahdat de machtigste partij was in Behsud de jaren voor u Afghanistan verliet (CGVS2 p.6; CGVS1 p.3,4). Dat u ondanks de macht van Wahdat jarenlang ongemoeid gelaten werd is uiterst vreemd. Als verklaring werpt u op dat ze u niets zeiden toen u voor Harakat vocht (CGVS2 p.5). Uw argumentatie dat uw lidmaatschap de leden van de Nasr fractie van Hezbi Wahdat afgeschrikt zou

hebben tegen u op te treden kan niet gevolgd worden. Van de acht à tien jaar dat u in Behsud bleef na de moord op de commandant was u immers slechts twee jaar voor Harakat actief en u zette uw activiteiten voor Harakat Islami twee jaar voor de eerste en enige keer dat leden van Hezbe Wahdat u benaderden stop. Vervolgens bleef u thuis en hielp u uw broer op het land (CGVS2 p.3,4). De vaststelling dat op wraak beluste leden van de Nasr fractie u acht à tien jaar met rust lieten terwijl ze u als leden van de machtigste partij voor het grijpen hadden schaadte verder het geloof in uw vluchtverhaal. Daarnaast is het ook onaannemelijk dat uw vervolgers u niet harder aanpakten dan ze deden. U vertelt immers dat ze u net als uw neven wilden doden. Het mag echter sterk verbazen dat indien de gewapende moedjahedinstrijders van Hezbe Wahdat u werkelijk wilden uitschakelen ze u achterlieten bij uw thuis en u in de drie maanden dat u thuis van uw beenbreuk herstelde niet kwamen opzoeken (CGVS2 p.6). Uw uitspraak dat u Afghanistan ontvluchtte omdat u vernam dat u door uw tegenstanders gezocht wordt staat dan ook haaks op de passiviteit die ze maandenlang ten toon spreidden. Indien de op wraak beluste leden van de machtige moedjahedinpartij u om het leven wilden brengen kan men redelijkerwijs verwachten dat zij hiertoe stappen ondernamen toen u gewond aan hun voeten lag of thuis herstelde en dat ze niet zouden wachten tot u terug op de been was om u vervolgens te gaan zoeken. Ook deze onaannemelijkheid verhindert dat er geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag.

Uw vrouw is merkwaardig genoeg zeer slecht op de hoogte van uw vlucht uit Afghanistan. Ze weet dat u een vijandschap had met mensen en dat u aan het front vocht, maar daar stopt haar kennis (CGVS4 p.6-7 d.d. 17 mei 2017). Op de vraag wat uw vrouw meer weet over uw vijanden of over de gevechten waarbij u betrokken was kan ze niets meer aanbrengen (CGVS4 p.7). Ze weet zelfs niet van welke partij u lid was (CGVS4 p.7). Wanneer uw vrouw erop wordt gewezen dat u lid was van de Harakat-partij, geeft ze aan niets te weten over deze partij (CGVS4 p.7). Ten slotte weet ze ook niet wanneer u Afghanistan hebt verlaten (CGVS4 p.7). Dat uw vrouw met wie u meer dan twintig jaar bent getrouwd (DVZ punt 14 p.5) zulke beperkte kennis aantoont over uw activiteiten en vluchtmotief uit uw land van herkomst, ondergraaft uw voorgehouden vrees verder.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk gegronde redenen te hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Hierbij dient aangestipt dat de nicht van uw vrouw F. (...) wel de vluchtelingenstatus verleend werd. Het gegeven dat uw nicht de vluchtelingenstatus toegekend kreeg kan uw asielaanvraag niet positief beïnvloeden. Een asielaanvraag wordt immers beoordeeld op zijn individuele merites, rekening houdend met alle elementen uit het dossier. De hierboven aangehaalde argumenten tonen aan dat uw asielaanvraag ongeloofwaardig is, ongeacht de beschermingsnood die uw nicht aan de hand van al haar persoonlijke asielmotieven aantoonde.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat

deel van het land. In casu is het Commissariaatgeneraal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele

grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich met uw vrouw en kind in de hoofdstad Kabul vestigt.

U bent immers een volwassen man wiens moeder, zus met haar gezin en oudere broer en zijn gezin momenteel in Kabul wonen (CGVS1 p.7; CGVS2 p.7). Uw familie woont reeds meer dan vijftien jaar (sinds 1380 volgens de Afghaanse kalender) in Kabul (CGVS2 p.4). Bovendien beschikt uw familie er over voldoende middelen om zich te onderhouden. Uw oudere broer onderhoudt zijn familie met kinderen door zijn werk als arbeider of kok (CGVS2 p.7). Hij leeft er een gewoon leven zonder problemen en hij werkt er, zo zegt u zelf (CGVS2 p.5,9). Dat uw broer u bij een terugkeer naar de stad Kabul welwillend is blijkt door uw recent contact met hem (CGVS1 p.7). Verder heeft u reeds vele jaren in Iran als smid/drukker gewerkt waardoor u deze vaardigheden kan aanspreken bij uw hervestiging te Kabul (CGVS1 p.6). Door het langdurige verblijf van uw familie in Kabul zijn ze ongetwijfeld vertrouwd met de stad en heeft uw familie er zeker en vast een netwerk kunnen uitbouwen. Als hinderpaal voor uw hervestiging in Kabul wijst u op de problemen die u daar zou hebben (CGVS1 p.8) aangezien Hezbe Wahdat nog machtig is in Kabul (CGVS1 p.22). Rekening houdend met alle bovenstaande vaststellingen omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas blijken er geen indicaties die uw hervestiging in Kabul in de weg kunnen staan. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig, vermogend en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u tezamen met uw vrouw en dochter in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De door neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De lidkaart van de partij Harakat Islami wijst op uw activiteiten bij deze partij, maar kan op zich uw gegronde actuele vrees bij terugkeer naar Afghanistan niet aantonen. De overige documenten: uw werkvergunningen, uw

werkcertificaat, uw bankkaarten, uw verblijfskaarten en verlengingen ervan, het aanvraagformulier voor een verblijfskaart voor uw dochter, uw huurcontract, de krantenartikels en de gerechtelijke stukken tonen betreffen enkel uw verblijf in Iran. Ze kunnen echter geen andere waarde worden toegeschreven en al zeker niet uw voorgehouden vrees ten aanzien van een terugkeer naar Afghanistan bewijzen.. Bovendien moet worden opgemerkt dat stukken enkel het vermogen hebben geloofwaardige verklaringen te ondersteunen. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

De tweede verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1992.

De tweede verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 12 november 2015 en dient op 24 november 2015 een asielaanvraag in.

Op 17 maart 2017 en 17 mei 2017 wordt de tweede verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 22 december 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U heeft de Afghaanse nationaliteit en bent geboren in Kabul, Afghanistan. Uw familie is afkomstig uit Hisa-I Awal Bihsud district, provincie Maidan Wardak. U bent naar eigen zeggen 35 jaar in 2017. Na uw ouders in Kabul verloren te hebben vertrok u op vijf- tot zesjarige leeftijd uit Afghanistan samen met uw twee oudere zussen en uw schoonbroer. Hierop vestigde u zich in Iran, in de regio Pakh Dasht van de provincie Teheran. U huwde met A. M. S. (...) (o.v.(...)) en kreeg een dochter N. (...). U bent de tante van F. B. (o.v. (...)), die de dochter is van uw overleden zus Z. (...). Na een verblijf van dertig jaar in Iran besloot u om samen met uw echtgenoot, uw dochter en uw nicht F. (...) het land te verlaten. Dit omwille van de problemen die u had in Iran met de moordenaars van de ouders van F. (...) en omwille van bedreigingen die u ontving van de ex-echtgenoot van F. (...).

Na een reis van een maand kwam u op twaalf september 2015 aan in België en vroeg u op 24 november 2015 asiel aan. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de vijanden van uw echtgenoot die hem beschuldigen van betrokkenheid bij de moord op een commandant van de Nasr-fractie van de partij Hezbe Wahdat.

Om uw asielaanvraag te staven legt u samen met uw echtgenoot de volgende documenten neer: een lidkaart van de politieke partij Harakat Islami, een werkvergunning, een tijdelijke werkvergunning, twee bankkaarten uit Iran, een certificaat van de werkgever, betaaldocumenten voor de verlenging van uw verblijfskaart, drie tijdelijke verblijfskaarten, een huurcontract, het aanvraagformulier voor de verblijfskaart van uw dochter, verschillende gerechtsdocumenten in verband met uw problemen in Iran en twee krantenartikels over de moord op de ouders van F. (...).

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven overeenkomen met de asielmotieven die uw echtgenoot M. S. (...) (o.v. (...)) aanbracht (CGVS4 p.6,10). Zoals blijkt uit de beslissing die uw echtgenoot toegestuurd werd kon hem noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden. Derhalve kan u evenmin een beschermingsstatuut toegekend worden. De beslissing die uw echtgenoot ontving luidt als volgt:

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden vervolgd door leden van de Hezbe Wahdat-partij (CGVS1 p.13,22 d.d. 17 maart 2017; CGVS2 p.5 d.d. 22 augustus 2017). U bent er echter niet in geslaagd uw vrees als geloofwaardig voor te stellen bij een terugkeer naar Afghanistan.

U verklaart Afghanistan te hebben ontvlucht omdat uw neven van vaderszijde als leden van Harakat Islami, een commandant van de rivaliserende politieke groepering Nasr zouden gedood hebben. Hierdoor kwam u op een lijst te staan van mensen die gearresteerd moesten worden. De groepering Nasr maakt deel uit van de grote politieke partij Hezbe Wahdat (CGVS1 p.13). Geconfronteerd met een eventuele terugkeer naar Afghanistan stelt u niet terug te kunnen keren omdat de Hezbe Wahdat-partij momenteel veel macht heeft in Afghanistan (CGVS1 p.22). U vreest dat zij u opnieuw zullen vervolgen omwille van de moord op de commandant van de Nasrfractie binnen Hezbe Wahdat (CGVS1 p.13,22; CGVS2 p.5).

Vooreerst moet er vastgesteld worden dat u niet aannemelijk maakt dat u persoonlijk met het overlijden van een commandant van Nasr geassocieerd werd. U stelt dat in de periode van 1362 tot 1364 volgens de Afghaanse kalender (ofte 1983 tot 1986 volgens de westerse kalender) drie neven van u een commandant van de Nasr partij doodden (CGVS1 p.13; CGVS2 p.4). Op dat moment was u slechts tien tot twaalf jaar oud, zo zegt u (CGVS2 p.4). De commandant werd gedood maar u was er zelf niet bij (CGVS1 p.13). U hebt wel voor de partij gevochten aan het front, maar nooit heeft u zelfs iemand gedood (CGVS1 p.14). Uw drie neven werden omwille van de moord gearresteerd en u stond ook op een arrestatielijst, dat was de reden waarom u zo'n 24 tot 25 jaar geleden Afghanistan hebt verlaten (CGVS1 p.13). U verliet Afghanistan op de leeftijd van zeventien à achttien jaar (CGVS1 p.4).

Dat u ervan beschuldigd wordt deel te hebben gehad aan de moord op de commandant is niet alleen twijfelachtig door uw jeugdige leeftijd, maar ook door hoe u de acties van Hezbe Wahdat aan uw adres en de gevolgen daarvan beschrijft.

U slaagt er immers niet in te verduidelijken waarom men een tien- à twaalfjarige jongen, die niet op de plaats van de moord aanwezig of er op enige andere wijze bij betrokken was, zou beschuldigen van moord (CGVS1 p.13; CGVS2 p.4). Waarom men dan precies u beschuldigde van betrokkenheid, verklaart u door te zeggen dat het uw neven waren en dat u vaak met hen optrok (CGVS2 p.4). Deze redenering kan weinig klaarheid scheppen over waarom u als tien- tot twaalfjarige zou vervolgd zijn voor een moord waar u helemaal niet bij betrokken was. De idee dat men u zocht louter en alleen omdat u familie was van uw drie neven stukt met de vaststelling dat uw oudere broer niet beschuldigd werd en blijkbaar nog steeds zonder problemen in Afghanistan woont (DVZ punt 17 p.7; CGVS2 p.7,9). Het is vreemd dat bijvoorbeeld uw oudere broer geen problemen kende en u wel ondanks dat jullie dezelfde familiebanden hebben. Bij uitbreiding blijkt zelfs heel uw familie, die in Afghanistan bleef, geen problemen te hebben gekend nadat

u naar Iran trok (CGVS2 p.5). Tegelijkertijd geeft u aan dat ze u eveneens wilden doden omdat ze schrik hadden dat u wraak zou nemen (CGVS2 p.6). Waarom ze specifiek u, een minderjarige die destijds al drie jaar niet actief was voor Harakat Islami, zouden vrezen en niet uw andere volwassen familieleden kan u weerom niet verduidelijken (CGVS2 p.5,6). Dat u niet kan verklaren waarom ze specifiek u ondanks uw leeftijd en uw gebrek aan betrokkenheid viseerden en dertig jaar later nog steeds viseren ondermijnt aanzienlijk de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gevraagd naar de concrete gevolgen voor u nadat de commandant werd vermoord, haalt u aan dat u van een dak werd geslagen door mensen van de Nasr-partij. Het resultaat was dat u uw been brak (CGVS2 p.4-5). U was toen zestien à zeventien jaar oud (CGVS2 p.5). U kon nadien gedurende drie maanden herstellen in uw eigen dorp tot uw been genezen was, zo zegt u zelf (CGVS2 p.6). Het mag verbazen dat uw vervolgers u pas zoveel jaren later aanpakten. U vertelt immers dat u zo goed als steeds in uw dorp in Behsud woonde en dat Wahdat de machtigste partij was in Behsud de jaren voor u Afghanistan verliet (CGVS2 p.6; CGVS1 p.3,4). Dat u ondanks de macht van Wahdat jarenlang ongemoeid gelaten werd is uiterst vreemd. Als verklaring werpt u op dat ze u niets zeiden toen u voor Harakat vocht (CGVS2 p.5). Uw argumentatie dat uw lidmaatschap de leden van de Nasr fractie van Hezbi Wahdat afgeschrikt zou hebben tegen u op te treden kan niet gevolgd worden. Van de acht à tien jaar dat u in Behsud bleef na de moord op de commandant was u immers slechts twee jaar voor Harakat actief en u zette uw activiteiten voor Harakat Islami twee jaar voor de eerste en enige keer dat leden van Hezbe Wahdat u benaderden stop. Vervolgens bleef u thuis en hielp u uw broer op het land (CGVS2 p.3,4). De vaststelling dat op wraak beluste leden van de Nasr fractie u acht à tien jaar met rust lieten terwijl ze u als leden van de machtigste partij voor het grijpen hadden schaadt verder het geloof in uw vluchtverhaal.

Daarnaast is het ook onaannemelijk dat uw vervolgers u niet harder aanpakten dan ze deden. U vertelt immers dat ze u net als uw neven wilden doden. Het mag echter sterk verbazen dat indien de gewapende moedjahedinstrijders van Hezbe Wahdat u werkelijk wilden uitschakelen ze u achterlieten bij uw thuis en u in de drie maanden dat u thuis van uw beenbreuk herstelde niet kwamen opzoeken (CGVS2 p.6). Uw uitspraak dat u Afghanistan ontvluchtte omdat u vernam dat u door uw tegenstanders gezocht wordt staat dan ook haaks op de passiviteit die ze maandenlang ten toon spreidden. Indien de op wraak beluste leden van de machtige moedjahedinpartij u om het leven wilden brengen kan men redelijkerwijs verwachten dat zij hiertoe stappen ondernamen toen u gewond aan hun voeten lag of thuis herstelde en dat ze niet zouden wachten tot u terug op de been was om u vervolgens te gaan zoeken. Ook deze onaannemelijkheid verhindert dat er geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Uw vrouw is merkwaardig genoeg zeer slecht op de hoogte van uw vlucht uit Afghanistan. Ze weet dat u een vijandschap had met mensen en dat u aan het front vocht, maar daar stopt haar kennis (CGVS4 p.6-7 d.d. 17 mei 2017). Op de vraag wat uw vrouw meer weet over uw vijanden of over de gevechten waarbij u betrokken was kan ze niets meer aanbrengen (CGVS4 p.7). Ze weet zelfs niet van welke partij u lid was (CGVS4 p.7). Wanneer uw vrouw erop wordt gewezen dat u lid was van de Harakat-partij, geeft ze aan niets te weten over deze partij (CGVS4 p.7). Ten slotte weet ze ook niet wanneer u Afghanistan hebt verlaten (CGVS4 p.7). Dat uw vrouw met wie u meer dan twintig jaar bent getrouwd (DVZ punt 14 p.5) zulke beperkte kennis aantoont over uw activiteiten en vluchtmotief uit uw land van herkomst, ondergraaft uw voorgehouden vrees verder.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk gegronde redenen te hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Hierbij dient aangestipt dat de nicht van uw vrouw F. (...) wel de vluchtelingenstatus verleend werd. Het gegeven dat uw nicht de vluchtelingenstatus toegekend kreeg kan uw asielaanvraag niet positief beïnvloeden. Een asielaanvraag wordt immers beoordeeld op zijn individuele merites, rekening houdend met alle elementen uit het dossier. De hierboven aangehaalde argumenten tonen aan dat uw asielrelaas ongeloofwaardig is, ongeacht de beschermingsnood die uw nicht aan de hand van al haar persoonlijke asielmotieven aantoonde.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017 blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich met uw vrouw en kind in de hoofdstad Kabul vestigt.

U bent immers een volwassen man wiens moeder, zus met haar gezin en oudere broer en zijn gezin momenteel in Kabul wonen (CGVS1 p.7; CGVS2 p.7). Uw familie woont reeds meer dan vijftien jaar (sinds 1380 volgens de Afghaanse kalender) in Kabul (CGVS2 p.4). Bovendien beschikt uw familie er over voldoende middelen om zich te onderhouden. Uw oudere broer onderhoudt zijn familie met kinderen door zijn werk als arbeider of kok (CGVS2 p.7). Hij leeft er een gewoon leven zonder problemen en hij werkt er, zo zegt u zelf (CGVS2 p.5,9). Dat uw broer u bij een terugkeer naar de stad Kabul welwillend is blijkt door uw recent contact met hem (CGVS1 p.7). Verder heeft u reeds vele jaren in Iran als smid/drukker gewerkt waardoor u deze vaardigheden kan aanspreken bij uw hervestiging te Kabul (CGVS1 p.6). Door

het langdurige verblijf van uw familie in Kabul zijn ze ongetwijfeld vertrouwd met de stad en heeft uw familie er zeker en vast een netwerk kunnen uitbouwen. Als hinderpaal voor uw hervestiging in Kabul wijst u op de problemen die u daar zou hebben (CGVS1 p.8) aangezien Hezbe Wahdat nog machtig is in Kabul (CGVS1 p.22). Rekening houdend met alle bovenstaande vaststellingen omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas blijken er geen indicaties die uw hervestiging in Kabul in de weg kunnen staan. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig, vermogend en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u tezamen met uw vrouw en dochter in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De door neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De lidkaart van de partij Harakat Islami wijst op uw activiteiten bij deze partij, maar kan op zich uw gegronde actuele vrees bij terugkeer naar Afghanistan niet aantonen. De overige documenten: uw werkvergunningen, uw werkcertificaat, uw bankkaarten, uw verblijfskaarten en verlengingen ervan, het aanvraagformulier voor een verblijfskaart voor uw dochter, uw huurcontract, de krantenartikels en de gerechtelijke stukken tonen betreffen enkel uw verblijf in Iran. Ze kunnen echter geen andere waarde worden toegeschreven en al zeker niet uw voorgehouden vrees ten aanzien van een terugkeer naar Afghanistan bewijzen.. Bovendien moet worden opgemerkt dat stukken enkel het vermogen hebben geloofwaardige verklaringen te ondersteunen. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel I, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” en van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* *schending van gelijkheidsbeginsel juncto schending van het zorgvuldigheidsbeginsel*”.

In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 3 van het EVRM.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partijen lichten hun middelen als volgt toe:

“3.1. eerste middel

Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève; Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;

Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Schending artikel 3 EVRM juncto Schending artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet JUNTO schending van artikel 48/5, §3 vw

Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

zich buiten het land van herkomst bevinden;

een gegronde vrees voor vervolging hebben;

"omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging".

de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.

Deze elementen toegepast op verzoekers: zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoekers bevinden zich hier in België, waar ze hun aanvraag tot asiel hebben ingediend op 24 november 2015.

een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen. Immers, volgens verweerster zouden de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig zijn en ze stelt het volgende:

Verzoeker is jaren geleden Afghanistan ontvlucht omdat hij vreesde vermoord te worden door de leden van rivaliserende politieke fractie. Verzoeker heeft daarna tot zijn vlucht naar België in Iran verbleven.

Het is een algemeen gekende feit dat leden van deze politieke partijen elkaar op genadeloze wijze vermoorden.

Verzoeker heeft Iran verlaten omdat hij niet meer menselijk en wenselijk was om als een slaaf verder te leven.

Verzoekers kunnen de bescherming van het land van herkomst niet invoeren omdat de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

Dat dit middel gegrond is.

Tweede middel: Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto schending van gelijkheidsbeginsel juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verweerster stelt ten onrechte dat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij door met de dood van Nasr geassocieerd wordt.

Het feit dat verzoeker na de dood van deze persoon en nadat zijn partij vrij verzwakt was, Afghanistan verlaten heeft, is een bewijs dat hij vrees had vervolgd te worden.

Verzoeker meent dat in Afghanistan in dergelijke gevallen de schuld niet individueel is. Mensen die tot samen rondlopen worden eveneens slachtoffer van vervolgingen.

Verweerster stelt dat het vreemd is dat de oudere broer van verzoeker nog in Afghanistan woont. Verzoeker broer woont niet in zijn regio en gevlucht naar Kaboel. Dit is een indicatie dat ze wel vreesde om vervolgd te worden in hun regio.

Verzoeker meent dat hij samenliep met die neven en dat hij aan het front gevochten heeft. Verzoekers situatie is niet vergelijkbaar met die van zijn broer.

Verzoekers broer was toen nooit aangevallen door deze personen. Terwijl verzoeker wel aangevallen was.

Dit is een indicatie dat de vervolgers hem als medeplechtige zagen. Verweerster stelt dat het vreemd is dat vervolgers verzoeker 3 jaar later aanpakken. Verzoeker meent dat hij zijn politieke partij op dat

moment de macht in handen had en het was niet vanzelfsprekend voor vervolger om verzoeker te vervolgen.

De macht van deze partij is verzwakt door de omstandigheden. Verzoeker vocht niet meer aan het front en hij droeg toen geen wapen meer. Het was een ideaal moment voor vervolgers om hem dan te vervolgen.

Verweerster vond het vreemd dat vervolgers verzoeker met rust lieten nadat hij zijn been brak.

Verzoeker meent dat de bedoeling was om hem ook mee te nemen maar dit was praktisch niet mogelijk voor vervolgers op dat moment.

Verweerster aarzelt geen seconde om nietszeggende argumenten te gebruiken om de asielaanvraag van verzoeker af te wijzen. Argumenten zoals:

Waarom wist uw vrouw niet veel over deze feiten?

Verzoeker meent dat dit over de feiten va meer 30 jaar geleden gaat.

Ten eerste vertellen de Afghaanse mannen dergelijke feiten niet aan hun vrouwen. Ten tweede is de echtgenote van verzoeker een laaggeschoolde vrouw.

Het is niet redelijk om details te verwachten van de verzoekers echtgenote. Verzoekers vrouw kampt met fysieke en mentale problemen. Ter staving hiervan wenst ze te verwijzen naar de medische stukken. (stuk 2)

Verzoeker wenst te verwijzen naar het Handboek van UNHCR waar in paragraaf 199 het volgende staat: Tegenstrijdige en onnauwkeurig verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier.

Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat - vluchtelingen het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Verzoekers zijn laaggeschoold en door de gebeurtenissen in hun leven en onderweg zijn ze volkomen getraumatiseerd geweest. (zie attest van psychologe in het administratief dossier)

Verzoekers maken voorbehoud om in de loop van de procédure nog bijkomende documenten voor te leggen.

Verzoekers menen dat ze totaal vervreemd zijn van Afghanistan. Ze menen dat het hieronder staande rapport van toepassing is in hun situatie.

(...)

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Verweerster geen rekening gehouden met het profiel van verzoekers

Het rapport van "treatment van returnees" niet van toepassing is op de situatie van verzoekers

Ze niet in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

Een dergelijke handelwijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is.

Schending van artikel 3 EVRM juncto schending van artikel 48/4, §2, b en 48/5, §3 de vreemdelingenwet: Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoekers niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B - grond.

Hierbij wensen verzoekers te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoekers hebben deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen (getogen te zijn in Iran) en ook door hun deelneming in de actie van Afghanen in kerk te Brussel. Ze zijn van oordeel dat ze in ondergeschikte orde in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker menen dat verweerster ten onrechte een intern vlucht alternatief inroept in Kaboel.

Het feit dat verzoekers in al die jaren niet teruggekeerd zijn naar Afghanistan is een bewijs dat ze over geen netwerk beschikken.

Verweerster heeft eveneens over het hoofd gezien dat verzoekster 5 of 6 jaar oud was toen ze Afghanistan verliet.

Ze heeft geen familieleden in Afghanistan op wie ze mag rekenen. Ze beschikken over geen kapitaal noch een woning.

Verzoekers menen dat de situatie in Kaboel niet veilig is zoals verweerster dat stelt. Ze wensen te verwijzen naar de volgende rapporten:

(...)"

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak

kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, naast de door verzoeker om internationale bescherming afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker om internationale bescherming bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De eerste verzoekende partij verklaart dat zij, na meer dan zesentwintig jaar in Iran verbleven te hebben, bij terugkeer naar haar land van herkomst vreest te worden gedood door de partij Hezbe Wahdat en door B., een voormalige commandant van de groepering Nasr. Zij verklaart dat zij zich op zeer jonge leeftijd aansloot bij de Harakat Islami partij om te strijden tegen de communistische overheid. Haar drie neven van vaderszijde hebben toen een commandant van de rivaliserende politieke fractie Nasr van de partij

Hezbe Wahdat vermoord. Hierdoor kwam ook de verzoekende partij op een arrestatielijst te staan. In 1372 (Afghaanse kalender, 1993) besloot de verzoekende partij om Afghanistan te verlaten. Zij vestigde zich daarna in Iran waar ze de alias E. N. aannam omwille van haar problemen in Afghanistan. Na een verblijf van zesentwintig jaar in Iran besloot de eerste verzoekende partij samen met de tweede verzoekende partij, haar echtgenote Iran te verlaten.

Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, moet er sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Deze vrees moet gegronde, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolging volstaat, doch het staat aan de verzoekende partij om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken.

In casu maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat deze feiten nog actueel zijn, nu deze feiten zich meer dan drieëndertig jaar geleden hebben voorgedaan. In de bestreden beslissing wordt in dit verband terecht gesteld dat: *“U slaagt er immers niet in te verduidelijken waarom men een tien- à twaalfjarige jongen, die niet op de plaats van de moord aanwezig of er op enige andere wijze bij betrokken was, zou beschuldigen van moord (CGVS1 p.13; CGVS2 p.4). Waarom men dan precies u beschuldigde van betrokkenheid, verklaart u door te zeggen dat het uw neven waren en dat u vaak met hen optrok (CGVS2 p.4). Deze redenering kan weinig klaarheid scheppen over waarom u als tien- tot twaalfjarige zou vervolgd zijn voor een moord waar u helemaal niet bij betrokken was. De idee dat men u zocht louter en alleen omdat u familie was van uw drie neven stukt met de vaststelling dat uw oudere broer niet beschuldigd werd en blijkbaar nog steeds zonder problemen in Afghanistan woont (DVZ punt 17 p.7; CGVS2 p.7,9). Het is vreemd dat bijvoorbeeld uw oudere broer geen problemen kende en u wel ondanks dat jullie dezelfde familiebanden hebben. Bij uitbreiding blijkt zelfs heel uw familie, die in Afghanistan bleef, geen problemen te hebben gekend nadat u naar Iran trok (CGVS2 p.5). Tegelijkertijd geeft u aan dat ze u eveneens wilden doden omdat ze schrik hadden dat u wraak zou nemen (CGVS2 p.6). Waarom ze specifiek u, een minderjarige die destijds al drie jaar niet actief was voor Harakat Islami, zouden vrezen en niet uw andere volwassen familieleden kan u weerom niet verduidelijken (CGVS2 p.5,6). Dat u niet kan verklaren waarom ze specifiek u ondanks uw leeftijd en uw gebrek aan betrokkenheid viseerden en dertig jaar later nog steeds viseren ondermijnt aanzienlijk de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”* Deze determinerende motieven van de bestreden beslissing worden niet weerlegd door de verzoekende partijen. De verzoekende partijen stellen enkel op algemene wijze dat leden van deze politieke partijen elkaar op genadeloze wijze vermoorden. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen dit generlei aantonen of onderbouwen met een begin van bewijs. Daarenboven bleef de verzoekende partij nog verscheidene jaren na de moord op een commandant van de rivaliserende politieke fractie door haar neven, in de regio wonen. Deze houding en handelingen zijn niet in lijn met de verklaarde vrees en de verklaarde ernst van de aangehaalde vrees en problemen. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat *“Gevraagd naar de concrete gevolgen voor u nadat de commandant werd vermoord, haalt u aan dat u van een dak werd geslagen door mensen van de Nasr-partij. Het resultaat was dat u uw been brak (CGVS2 p.4-5). U was toen zestien à zeventien jaar oud (CGVS2 p.5). U kon nadien gedurende drie maanden herstellen in uw eigen dorp tot uw been genezen was, zo zegt u zelf (CGVS2 p.6). Het mag verbazen dat uw vervolgers u pas zoveel jaren later aanpakten. U vertelt immers dat u zo goed als steeds in uw dorp in Behsud woonde en dat Wahdat de machtigste partij was in Behsud de jaren voor u Afghanistan verliet (CGVS2 p.6; CGVS1 p.3,4). Dat u ondanks de macht van Wahdat jarenlang ongemoeid gelaten werd is uiterst vreemd. Als verklaring werpt u op dat ze u niets zeiden toen u voor Harakat vocht (CGVS2 p.5). Uw argumentatie dat uw lidmaatschap de leden van de Nasr fractie van Hezbi Wahdat afgeschrikt zou hebben tegen u op te treden kan niet gevolgd worden. Van de acht à tien jaar dat u in Behsud bleef na de moord op de commandant was u immers slechts twee jaar voor Harakat actief en u zette uw activiteiten voor Harakat Islami twee jaar voor de eerste en enige keer dat leden van Hezbe Wahdat u benaderden stop. Vervolgens bleef u thuis en hielp u uw broer op het land (CGVS2 p.3,4). De vaststelling dat op wraak beluste leden van de Nasr fractie u acht à tien jaar met rust lieten*

terwijl ze u als leden van de machtigste partij voor het grijpen hadden schaadte verder het geloof in uw vluchtverhaal. Daarnaast is het ook onaannemelijk dat uw vervolgers u niet harder aanpakten dan ze deden. U vertelt immers dat ze u net als uw neven wilden doden. Het mag echter sterk verbazen dat indien de gewapende moedjahedinstrijders van Hezbe Wahdat u werkelijk wilden uitschakelen ze u achterlieten bij uw thuis en u in de drie maanden dat u thuis van uw beenbreuk herstelde niet kwamen opzoeken (CGVS2 p.6). Uw uitspraak dat u Afghanistan ontvluchtte omdat u vernam dat u door uw tegenstanders gezocht wordt staat dan ook haaks op de passiviteit die ze maandenlang ten toon spreidden. Indien de op wraak beluste leden van de machtige moedjahedinpartij u om het leven wilden brengen kan men redelijkerwijs verwachten dat zij hiertoe stappen ondernamen toen u gewond aan hun voeten lag of thuis herstelde en dat ze niet zouden wachten tot u terug op de been was om u vervolgens te gaan zoeken. Ook deze onaannemelijkheid verhindert dat er geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag." Deze determinerende motieven van de bestreden beslissing worden niet op ernstige wijze weerlegd door de verzoekende partijen. In het verzoekschrift stellen verzoekers dat de broer van de eerste verzoekende partij naar Kaboel gevlucht is omwille van voormelde problemen. Deze verklaringen zijn in strijd met de verklaringen gedaan tijdens het gehoor. Uit het gehoorverslag van 17 maart 2017 van de eerste verzoekende partij blijkt dat haar broer samen met hun moeder in Hazarajat woonde, maar naar Kaboel verhuisd zijn omwille van de taliban (gehoorverslag 17 maart 2017, p. 7). Hieruit blijkt dat de broer van de verzoekende partij hun dorp verlaten heeft omwille van de taliban en niet voor een vrees door de partij Hezbe Wahdat en door B., een voormalige commandant van de groepering Nasr.

Tot slot wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld dat: *"Hierbij dient aangestipt dat de nicht van uw vrouw F. (...) wel de vluchtelingenstatus verleend werd. Het gegeven dat uw nicht de vluchtelingenstatus toegekend kreeg kan uw asielaanvraag niet positief beïnvloeden. Een asielaanvraag wordt immers beoordeeld op zijn individuele merites, rekening houdend met alle elementen uit het dossier. De hierboven aangehaalde argumenten tonen aan dat uw asielaanvraag ongeloofwaardig is, ongeacht de beschermingsnood die uw nicht aan de hand van al haar persoonlijke asielmotieven aantoonde."* Deze motieven worden niet weerlegd door de verzoekende partijen.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kunnen de verzoekende partijen het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van de verzoekende partijen vastgesteld worden.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat: *"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, [...], terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en [...]"*. Volgens de tweede paragraaf van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat ernstige schade uit:

- "a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."*

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissinge nweigert de verwerende partij omwille van verschillende redenen de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

De verwerende partij is echter van mening dat: *“In casu is het Commissariaatgeneraal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.”*

In dit verband wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet:

“§ 3.

Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst:

- a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of*
- b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2;*

en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.”

Wanneer geconcludeerd wordt dat het gebied veilig is en dit gebied voor de vreemdeling ook veilig te bereiken en toegankelijk is vanuit België, dient te worden bezien of in redelijkheid van hem kan worden verwacht dat hij zich daar ook vestigt. Hier komen algemene omstandigheden in dat deel van het land om de hoek kijken en worden persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming relevant.

Het wetsartikel preciseert niet wat persoonlijke omstandigheden zijn. In de parlementaire voorbereiding wordt aangegeven wat men dient te verstaan onder persoonlijke omstandigheden: *“Ook persoonlijke omstandigheden van de verzoeker zoals leeftijd, geslacht, gezondheidstoestand, gezinssituatie en etnische, culturele en sociale banden, kunnen bij deze beoordeling een rol spelen.”* (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr 2478/001, p.89). In het arrest MYH heeft het Europees Hof voor de rechten van de mens onder meer de volgende elementen aangehaald in het kader van de persoonlijke omstandigheden: godsdienst, leeftijd, gezondheidssituatie, geslacht, economische omstandigheden en het sociale netwerk (EHRM 27 juni 2013, MYH en anderen t. Zweden, § §68-73).

Bijgevolg dient men in het kader van de beoordeling van de persoonlijke omstandigheden ook rekening te houden met de gezondheidssituatie van de verzoekende partijen.

Tijdens het gehoor op 17 mei 2017 haalt de tweede verzoekende partij reeds aan dat ze sinds drie maanden ernstige bloedingen heeft en pijn lijdt. Ze zou dit ook aan de sociaal assistente gezegd hebben (p.9). Voorts blijkt uit hetzelfde gehoorverslag dat de tweede verzoekende partij na haar gehoor, toen ze op stond, op de grond viel. Omdat ze het bewustzijn leek te verliezen, heeft de verwerende partij een ziekenwagen gebeld. Op 19 juli 2017 maakt de advocaat van de verzoekende partijen drie medische attesten over. Eén attest heeft betrekking op de spoedopname van de verzoekende partij. De twee andere attesten hebben betrekking op een mededeling van de behandelde arts aan een neuroloog en gynaecoloog.

Aan het verzoekschrift wordt ook een nieuw medisch attest van 22 juni 2017 toegevoegd. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij kampt met dezelfde klachten als in mei, toen ze met spoed naar het ziekenhuis gebracht werd. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een nieuwe medische attesten voor:

- Medische attest van 9 februari 2018.

Uit artikel 8 van de kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, blijkt duidelijk dat de bewijslast van het intern vestigingsalternatief bij de verwerende partij ligt.

In casu stellen verzoekers dat de tweede verzoekende partij kampt met fysieke en mentale problemen. Ze verwijzen hiervoor naar de medische stukken.

Noch uit de stukken van het administratief dossier noch uit de bestreden beslissingen blijkt dat de gezondheidssituatie van de tweede verzoekende partij betrokken werd bij de beoordeling van het intern vestigingsalternatief door de verwerende partij. Het administratief dossier bevat ook geen nadere informatie omtrent de ingeroepen gezondheidssituatie van de verzoekende partijen. Evenmin heeft de verwerende partij hierop gerepliceerd in een nota met opmerkingen.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing in zoverre deze betrekking heeft op de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 december 2017 worden vernietigd in zoverre deze betrekking hebben op de subsidiaire bescherming.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS